

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D.Q.V.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Balková
zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2018, č. j. OAM-115/LE-LE05-LE26-PS-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, který byl ustanoven žalobcovým zástupcem, se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 10. 2018.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a odkázal na stranu 5 napadeného rozhodnutí, jehož odůvodnění žalobce považoval za zavádějící a zjevně nesprávné. Dále žalobce odkázal na čl. 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU (dále jen „směrnice“) a uvedl, že důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný této své povinnosti v úplnosti nedostál a při vyhodnocení klíčových okolností žalobcovy pobytové historie a jeho zajištění dospěl ke zjevně nesprávným a zavádějícím závěrům.
3. Žalovaný nesprávně vyhodnotil to, že žalobce si nebyl vědom toho, že již na území ČR pobývá nelegálně s ohledem na probíhající trestní řízení, po dobu jehož trvání měl mít zajištěný prozatímní legální pobyt v České republice. Žalobce zdůraznil, že skutečnost, že si nebyl vědom svého nelegálního pobytu a předpokládal, že na území České republiky může i nadále setrvávat, vyplývá i z toho, že se při své kontrole policejní hlídkou zcela bezelstně prokázal svým originálním cestovním dokladem a s policií plně spolupracoval.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný zcela zavádějícím způsobem svůj názor o nemožnosti uložení zvláštního opatření postavil na údajně úmyslném a vědomém maření správního vyhoštění, aniž by dostatečně vyhodnotil okolnosti, které takový závěr vyvracejí či přinejmenším oslabují, přičemž se jedná přinejmenším o to, že žalobce pobýval v schengenské prostoru s přesvědčením, že je k tomu oprávněn dosud probíhajícím trestním řízením, nikterak se neskrýval (po celou dobu pobytu žil na stejné adrese, kde s ním žila i jeho družka a dítě) a v žádném případě nehodlal příslušným správním orgánům poskytovat potřebnou součinnost.
5. Žalovaný tak dospěl ke zcela nesprávným závěrům o spolehlivosti žalobce a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochrany a nedostatečně a zkreslujícím způsobem vyhodnotil jeho předchozí pobytovou historii a neúmyslnost jeho nelegálního pobytu na území ČR, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení
7. Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaného porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitce žaloby vztahující se k nedostatečnému posouzení, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní

ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

8. Žalovaný dále zrekapituloval průběh správního řízení a připomněl, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“ (z rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008). Správní orgán dále v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K námitce týkající se toho, že správní orgán dostatečně nezvažil alternativy k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho naprosté nerespektování právního řádu i jemu zákonem uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání (v podrobnostech žalovaný poukázal na strany 4 a 5 napadeného rozhodnutí o zajištění). Následně žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.
9. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
10. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
11. V souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bylo ve věci rozhodnuto bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná nenavrhli nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání k projednání věci za nezbytné.
12. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“
13. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
14. Dle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 20. 6. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 18. 6. 2018 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE Ústí nad Labem na adrese Žerotínova 268/25, Děčín, prokázal se platným cestovním pasem vydaným zastupitelským úřadem Vietnamu v Praze a lustrací v příslušných evidencích bylo následně zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do dne 20. 11. 2018, jelikož mu bylo rozhodnutím ze dne 8. 7. 2015 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let a byla mu stanovena lhůta k vycestování v délce 30 dní. Žalobce však v této lhůtě nevycestoval a nadále neoprávněně pobýval na území ČR. Z tohoto důvodu byl dne 18. 6. 2018 zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak již činil v minulosti.
16. Dne 25. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že žádá o pomoc, protože má v ČR manželku a malé děti, jejichž jména uvedl a kteří žijí všichni společně na adrese, kterou také uvedl, proto dle svých slov doufá, že mu příslušné orgány pomohou ke sloučení rodiny, aby se postaral o své děti.
17. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Správní orgán poukázal na to, že žalobce pobýval opakovaně dlouhodobě na území ČR neoprávněně, bez jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území ČR, opakovaně mařil výkon správního rozhodnutí a svého protiprávního jednání si byl zcela vědom, přičemž neoprávněně vstupoval i na území dalších států EU. Je zřejmé, že skutečnosti, které žalobce uvedl, a které dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu bezesporu byly známy již před jeho zajištěním, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění. Možnost podat žádost o mezinárodní ochranu tedy žalobce nepochybně dříve měl a jeho jednání bylo vyhodnoceno jako účelové.
18. Ve vztahu k ukládání zvláštních opatření pro případ důvodu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není možné pominout závěry Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48: *„Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění.“*

19. Soud zkoumal, jak žalovaný odůvodnil neúčinnost zvláštních opatření na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu vskutku svědčily pro závěr, k němuž žalovaný nakonec dospěl. Těmito okolnostmi byly, že žalobce vědomě dlouhodobě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti, včetně správního vyhoštění, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Dokud přitom nenastala tato situace, prohlašoval před policejními orgány, že mu ve Vietnamu nic nehrozí a ničeho se tam neobává. Z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepocituje a žádost o mezinárodní ochranu tedy podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout svého propuštění ze zajištění. Žalovaný správní orgán tudíž individualizovaným způsobem vyhodnotil situaci žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spisu a zjištěném skutkovém stavu včetně toho, co žalobce sám sdělil.
20. V tomto konkrétním případě je tedy z odůvodnění rozhodnutí patrné, že zajištění účasti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany mírnějším způsobem nepovažoval žalovaný za dostatečné proto, že žalobce dlouhodobě a vědomě nerespektoval právní řád ČR i jemu uložené povinnosti a jednal zcela účelově. Je proto možné shrnout, že žalovaný se dostatečně vypořádal s možností uplatnění zvláštních opatření namísto zajištění, z odůvodnění rozhodnutí byly jasně seznatelné úvahy, kterými se žalovaný řídil. Žalovaný tedy dostatečně posoudil, zda jsou dány důvody pro zajištění, a uvedl, proč nepovažuje zvláštní opatření za postačující, s čímž se vypořádal zcela dostatečně a v souladu s čl. 15 směrnice a jeho závěry tak lze v napadeném rozhodnutí vyhodnotit jako zcela přezkoumatelné.
21. Závěrem zdejší soud uvádí, že případ žalobce, který opakovaně nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu, tedy jednání žalobce nezavdává věrohodnou záruku spolupráce s žalovaným v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“ I s ohledem na závěry uvedené v citovaném rozhodnutí soud setrvává na svém názoru o neúčinnosti zvláštních opatření v případě žalobce.
22. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

24. Usnesením ze dne 30. 7. 2018, č. j. 17 A 111/2018-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven Mgr. Jindřich Lechovský. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 6. 8. 2018) ve výši 3 100 Kč/úkon, celkem tedy 6 200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 24. srpna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně